

Publicerad 2007-04-22 20:27 av Leif Furstedt

Stigen från dagdröm till början på en saga, eller...?

Sagan om drömmen Kap.1

Obeveklig i strid, fast besluten, att finna vägen han sett i sina drömmar, tvingades han ändå oavbrutet av stigen som slingrade sig fram över ett dystert härjat landskap.

Målet var byn bland bergen, en plats bakom stora stenblock, sällan besökt och aldrig besungen, men ändå ett hem för många. Där skulle striderna upphöra.

--- avsaknaden sliter hårt, hjärtat dolt bakom sköldar, slår hårdare varje gång han tänker på dig.

Han strök håret ur ansiktet, kände vittringen, kröp ihop på marken för att göra sig osynlig, ögonen sjönk ihop till streck, han väntade.

Han var en del, en bricka i ett spel. Vad var dröm och vad var verklighet? Detta gjorde honom trött. Oavsett hur mycket kraft han förvärvade insåg han att kraft inte skulle räcka.

Handen plockade bland stenarna på marken, han lade dem i en ring, symboliskt lyfte han bort en sten, stoppade den innanför rocken. En sten för varje dag han inte fick vara med henne,. Han kunde inte räkna, men vikten gjorde honom påmind. Det var hans sätt att behålla skärpan.

--- att du svävar i ovisshet vet han.

Han hade skickat bud om att han var på väg hem, men tiderna var oroliga, en budbärare var ett lovligt byte. Farorna var dygnet, där ute. Han reste sig sakta, skulle han gå vidare?

Vittringen fanns fortfarande kvar. Dagen snart till ända kröp han försiktigt in i ett snår, kröp ihop och slöt ögonen.

--- väntan

De förut så strama ögon, i en sargad och stridsmärkt kropp vittnade nu om längtan. Vad han inte insåg var att drömmen skulle håll honom vid liv, trots att vägen var krokig och lång.

Sakta lade sig mörkret och dimman över dalen. så också drömmarnas tid, vägen mot verklighet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Leif Furstedt med Poeter.se id #15188 innehar upphovsrätten